

Kaybettim Gökyüzünden Önce Yeryüzünde Aşkımı Ben

– kul mehmet · 07 Eylül 2015

aşk mı beni tanıdı
ben mi aşkı tanıdım
yaşım on altı
terlerken bıyıklarımın gölgesinde
yüreğim uçarken
güvercinlere inat gökyüzünde
içindeki o taptaze aşk ile
ben mi uçtum
yüreğim mi tek başına uçtu
yoksa hepimiz mi uçtuk
utangaç boynu önünde
ses kısık
haykırsana aşkı be salak
o zamanlar haykırmak yoktu
yolların toz isisi vardı
çamuru vardı
gülen insanların temiz yüreği vardı
ama bazılarının hala yoktu
şimdilerde olmayanlar gibi
gökyüzüne bakardım
benden önce yüreğimi
uçuran aşkın arkasında
benden önce sevdiğimin koynuna giren
sessiz
seni seviyorum cümlesinin
boynu bükük duruşu ile
rüzgârlar yüreğimi sökercesine eserdi
yüreğimi benden önce alan
rüzgâra yetişemedim
aşkımı da haykıramazdım delikanlı gibi
utanırdık
neden utanırdın
sevmekten
evet

sevdiğimizi haykırmaktan evet

YIL 1978

O yıllarda öyle her söz söylenmezdi
öyle her halayın başında oynanmazdı
her sofranın başına ortasına oturulmaz
en sonuna oturulurdu
oturdukta ne oldu
aşkım benden önce
beni terk etti gitti
yüreğimde acısını bıraktı gitti
kim duydu acımı
kim gözyaşlarımı gördü sildi
kim halimi anladı
hiç kimse
hiç kimse için
aşkımı söyleyemedim
kısık sesler içinde kayboldum
hani delikanlı yanım
sende benden önce korkak çıktın
gökyüzüne hala bakarım
o günlerin izini ararım
Ama boşuna bakarım
gidenin arkasında
kaçanın arkasında
ancak gözyaşı dökülür
bende dökerim hala
yüreğim sızlar
kim bilir
sus büyükler yanında
anne banan yanında konuşma
ayıp diyenler için
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı
artık gecelerim zemheri geceleri
güneş doğsa karını eritemeyecek
saplandı o hançer
çıkamaz yerinde
geçti gitti
bir deli rüzgâr

aldı götürdü
elimden aşkımı
koşamadım ayıp olur diye
haykıramadım
büyüklerim duyar diye
şimdi bağırsam ne fayda
toprak gibi sessiz oldum
toprak gibi bereketli olamadım
yüreğimdeki toprakta yetişenler kurudu
benim gibi
yağmur yağsa da yeşertemez artık
çünkü yüreğimde beni canlı
diri tutan aşk gitti
içi boş kaldı
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı ben
ırmağa değil okyanusa düştü
aşkım ile söyleyemediğim
yüreğime sığmayan sözlerim
kurtlar kuşlar kaptı o güzel
uykusuz gecelerde
söylemek için biriktirdiğim sözleri
geride ne kaldı
içi boş bir ben
içi boş bir o kaldı mı bilmem
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı ben
aşktan hicret etmiş gönlüm
yolunu izini kaybetmiş yüreğim
değerini gidişi ile kaybetmiş
yüreğinin sahibini kaybeden bir yürek
kanayan ve kırılan kanatlarım
hala kırık hala kanar
damla damla her saniye
yıkar beni
diz çöktürür sancısı ile
bağırarak istesem de bağırمام
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı ben

Mevsimler yazmış
kim diyor
bende hep kış
gündüzler güneş doğunca
ışık olurmuş dünya
benimki niye karanlık
kendim karanlıkta bıraktım
çevremde kuşlar bile uçmuyor
kargalar bile uğramıyor
gönül tarlamın etrafına
benim gibi viran olmaktan korkuyorlar
haklılar
çok haklılar kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı ben
ağlasam artık gözlerinde yaş mı kaldı
söyleyecek söz mü kaldı hepsi lal oldu
adım atacak hal mi kaldı
gidişi ile dizlerim kırıldı
hala kırık
yerden kaldıran mı oldu
anlayan mı oldu
kısık sesimle kendim duyduğum
seni seviyorum
sözünü söylemekten korkan
seni duyan mı oldu
anlayan mı oldu
yüreğimde o ukde
her gün saplar hançerini
sen
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımı der
saplar acımasızca hançeri yüreğime
bari bir gün sus be kapat o ağzını
yine hançerini saplayacaksan sapla
ama yok hala söyler
yüreğim ile kanadımın
kanadığını görmez
feryadımı sancımı duymaz
vuruda vurur

gerçi alıştım artık
hissetmiyorum
hiç bir şeyi
çünkü ben
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımlı ben
beden dersen nerede kaldı
his duygu
bakış dersen eller aldı
bir içi boş gönül ile ruh kaldı
o da nefes almak için
gerisini ben yıllar önce
kaybettim ben
ben ise evet ben çok acı ama
kaybettim gökyüzünden önce
yeryüzünde aşkımlı.
Mehmet Aluç -Kul Mehmet-